

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Bednarek - Moraś

Sędziowie: SO Marzenna Ernest

SO Zbigniew Ciechanowicz (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2013 roku w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi **dłużnika M. S.**

na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim A. P. z dnia 6 grudnia 2012 r. w przedmiocie opróżnienia z lokalu

przy udziale **wierzyciela U. S.**

na skutek zażalenia dłużnika

na postanowienie Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim z dnia 28 stycznia 2013 r. w sprawie o sygn. akt I Co 5063/12

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Stargardzie Szczecińskim, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 stycznia 2013 r. Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim (sygn. akt I Co 5063/12) odrzucił skargę dłużnika na czynność komornika.

Zdaniem Sądu dłużnik zobowiązany do uzupełnienia braków formalnych skargi poprzez wskazanie wierzyciela, wskazanie konkretnych czynności, których dotyczy skarga, złożenie odpisów skargi oraz uiszczenie opłaty sądowej od skargi – w terminie tygodniowym pod rygorem odrzucenia skargi, jedynie częściowo uzupełnił braki skargi.

Zażalenie na postanowienie Sądu złożył dłużnik i zaskarżając je w całości wniósł o jego uchylenie i rozpoznanie skargi na czynność komornika. Wskazał, iż wykonał zobowiązanie sądu, co uczynił w określonym mu terminie. Pismem z dnia 9 stycznia 2013 r. wskazał osobę wierzyciela, której adres zamieszkania jest znany sądowi z akt sprawy. Dołączył również odpisy skargi, o czym poinformował urzędniczkę w biurze podawczym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zaskarżone postanowienie podlegało uchyleniu.

Warunkiem przystąpienia do merytorycznego rozpoznania skargi na czynność komornika jest uznanie, że skarga spełnia przewidziane prawem warunki formalne, została należycie opłacona oraz wniesiona w terminie. Stwierdzenie przez przewodniczącego, że skarga dotknięta jest brakami formalnymi albo nie została uiszczona od niej opłata powoduje potrzebę podjęcia czynności wstępnych i w konsekwencji wydania zarządzenia, którym osoba domagająca się kontroli nad czynnościami komornika jest wzywana do uzupełnienia skargi i jej opłacenia.

Jak wynika z treści art. 767 § 3 k.p.c. skarga na czynność komornika winna czynić zadość warunkom pisma procesowego z art. 126 § 1 i 2 k.p.c. Skarżący musi, więc wskazać sygnaturę akt sprawy komorniczej, wskazać strony postępowania i ich adresy, podpisać skargę. Do skargi należy dołączyć stosowną liczbę jej odpisów dla doręczenia uczestnikom postępowania. Winna nadto określać zaskarżoną czynność komornika, zawierać wnioski o zmianę, uchylenie lub dokonanie czynności oraz uzasadnienie. Skarga musi być opłacona.

Skarga dłużnika rzeczywiście dotknięta była brakami formalnymi. Dłużnik nie wskazał osoby wierzyciela oraz nie wskazał konkretnych czynności, których dotyczy skarga. Nie dołączył także odpisów skargi oraz nie uiszczył należnej opłaty. Zasadnie zatem przewodniczący wezwał dłużnika do uzupełnienia skargi. Dłużnik podjął próbę uzupełnienia skargi, ale nie wskazał adresu wierzyciela i nie złożył odpisów skargi. Nie uiszczył również opłaty, lecz złożył wniosek o zwolnienie go od kosztów sądowych.

Z treści przepisu art. 767³ k.p.c. wynika, że jeżeli skargę wniesiono po terminie albo nie uzupełniono w terminie jej braków, sąd odrzuca skargę, chyba że uzna, iż zachodzi podstawa do podjęcia czynności na podstawie art. 759 § 2 k.p.c.

Przepis art. 759 § 2 k.p.c. wskazuje, że sąd może z urzędu wydawać komornikowi zarządzenia zmierzające do zapewnienia należytego wykonania egzekucji oraz usuwać spostrzeżone uchybienia. Uprawnienie nadzorcze w nim zawarte mają charakter prewencyjny i represyjny. Działanie prewencyjne polega na wydawaniu komornikowi zarządzeń zmierzających do zapewnienia należytego wykonania egzekucji, a represyjnie powoduje usunięcie spostrzeżonych uchybień. W doktrynie i orzecznictwie powszechnie przyjmuje się, że inicjatywa podjęcia nadzoru sądowego w trybie art. 759 § 2 k.p.c. nie jest niczym ograniczona. Przepis art. 759 § 2 k.p.c. wkłada na sąd egzekucyjny obowiązek wkraczania wtedy, gdy dowie się, że tego wymaga zapewnienie należytego wykonania egzekucji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10.05.1968 r., I CR 160/68.). Powyższe oznacza, iż owa inicjatywa nie zależy od tego, czy wniesiona została skarga na czynności komornika, bądź też czy sąd rozpoznaje daną sprawę jako organ egzekucyjny. Zasada działania z urzędu wyrażona w tym przepisie oznacza działanie sądu niezależnie od inicjatywy stron i uczestników postępowania.

W najnowszym orzeczeniu, odnoszącym się do kwestii odrzucenia skargi z przyczyn wskazanych w przepisie art. 767³ k.p.c. (uchwała z dnia 23 maja 2012r. III CZP 11/12), Sąd Najwyższy w sposób wyraźny przesądził, iż odrzucenie skargi dotkniętej brakami, wymienionymi ww. artykule, może nastąpić wyłącznie wówczas, gdy skarga nie zawiera elementów pozwalających na uznanie, iż zachodzą podstawy do podjęcia czynności przewidzianych w art. 759 § 2 k.p.c.

Zasadność odrzucenia skargi jest przedmiotem badania sądu II instancji w razie wniesienia zażalenia. Skoro zaś skargę można odrzucić tylko wówczas, gdy nie ma podstaw do podjęcia działań z urzędu w trybie art. 759 § 2 k.p.c., to sąd rozstrzygający zażalenie musi dowiedzieć się z uzasadnienia orzeczenia o odrzuceniu skargi, na jakiej podstawie Sąd Rejonowy ocenił, iż brak jest przesłanek do wydania tychże zarządzeń.

Tymczasem w sprawie niniejszej Sąd Rejonowy nie dysponując aktami postępowania egzekucyjnego, odrzucenia skargi nie poprzedził badaniem zarzutów skargi i wyrażeniem stanowiska w kwestii ich zasadności. Co więcej sąd nie zobowiązuje dłużnika do wskazania sygnatury akt sprawy komorniczej, nie podjął zupełnie czynności zmierzających do ich uzyskania. Powyższe skutkuje koniecznością uznania, że sąd ten orzeczenie o odrzuceniu skargi wydał przedwcześnie.

Powyższe oznacza, iż faktycznie sąd I instancji nie rozpoznał istoty sprawy, co skutkowało wydaniem orzeczenia o uchyleniu zaskarżonego postanowienia. Podstawę rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego stanowi art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

(...)

1. (...)(...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

(...)